

دیدار امام حسین (ع) با عمر بن سعد

پس از آن که به دستور کتبی عبیدالله بن زیاد، آب فرات بر روی امام حسین علیه‌السلام و یارانش بسته شد، وضعیت نگران کننده‌ای میان سپاه امام حسین علیه‌السلام و سپاه عمر بن سعد پدید آمد و احتمال بروز جنگ و خونریزی را، هر ساعت قوی‌تر می‌کرد.

پس از آن که به دستور کتبی عبیدالله بن زیاد، آب فرات بر روی امام حسین علیه‌السلام و یارانش بسته شد، وضعیت نگران کننده‌ای میان سپاه امام حسین علیه‌السلام و سپاه عمر بن سعد پدید آمد و احتمال بروز جنگ و خونریزی را، هر ساعت قوی‌تر می‌کرد.

امام حسین علیه‌السلام برای کاستن حساسیت‌های دو سپاه و ایجاد تفاهم میان طرفین، خواستار ملاقات خصوصی با عمر بن سعد، فرمانده سپاهیان عبیدالله بن زیاد گردید. عمر بن سعد از پیشنهاد امام حسین علیه‌السلام استقبال کرد و در شب هشتم محرم، در خیمه‌ای میان دو لشکرگاه، تشکیل جلسه داده و تا پاسی از شب با هم گفتگو کردند. سپاهیان از متن گفتگو آن دو بی‌خبر بودند، ولی همین مقدار می‌دانستند که آنان به توافق‌های تازه‌ای رسیده‌اند. [۱]

ابومخنف روایت کرده است که ملاقات آن دو تنها یک بار نبود، بلکه آنان سه یا چهار بار با یکدیگر ملاقات و گفتگو کردند. [۲]

عمر بن سعد، که حادثه کربلا را پی‌در‌پی برای عبیدالله بن زیاد گزارش می‌کرد، پس از ملاقات با امام حسین علیه‌السلام نامه‌ای رضایت‌بخش برای عبیدالله ارسال کرد و در آن، یادآوری کرد: خداوند متعال، نائره جنگ ما را خاموش و امر امت را اصلاح نمود. زیرا حسین بن علی علیه‌السلام هم‌اینک حاضر است از همان جایی که آمده است، برگردد و یا به سوی یکی از مرزهای کشور برود و بسان سایر مسلمانان زندگی کند. نه از او برضد ما و نه از ما برضد او چیزی در میان نباشد، و یا به جانب شام نزد یزید بن معاویه رفته و اختلافش را با وی حل و فصل کند. ای عبیدالله! این پیش‌آمد، هم می‌تواند موجب خرسندی تو و هم موجب اصلاح امت باشد. [۳]

شایان ذکر است چیزهایی که عمر بن سعد در این نامه به آن‌ها اشاره کرد، برداشت‌های شخصی وی و یا مبالغه‌گویی‌اش برای آرام کردن عبیدالله و اصلاح ذات‌البین بود، تا از این طریق زودتر غائله را پایان دهد و به حکومت "ری" دست یابد. زیرا امام حسین علیه‌السلام که با هدف امر به معروف و نهی از منکر اقدام به قیام بر علیه باطل کرده بود، هیچ‌گاه به شخصی چون عمر بن سعد، چنین تعهدی نمی‌داد.

پی‌نوشت‌ها:

1. بحارالانوار (علامه مجلسی)، ج 44، ص 388.
2. معالم المدرستین (سید مرتضی عسکری)، ج 3، ص 103.
3. الارشاد (شیخ مفید)، ص 437.

منبع: نرم افزار دایرة المعارف چهارده معصوم علیهم‌السلام